

[K. Axel Nielsen.]

over for staten. På dette punkt er jeg ikke ganske enig med lovforslaget. Jeg håber, det i udvalget vil vise sig muligt at få tilslutning til at få denne reminiscens af afgiftsprivilegiet fjernet, men naturligvis ikke således, at den uskyldige mellemhandler bliver sorteper; jeg mener, at staten må være nærmest til at bære tabet, så meget mere som det formentlig drejer sig om relativt små beløb.

Konkursloven er til behandling på nordisk plan, og Nordisk Råds juridiske udvalg har behandlet spørgsmålet om konkursordenen, idet der er fremsat et medlemsforslag, hvis konklusion går ud på at opnå regeringernes medvirken til, at arbejdet med tilvejebringelsen af ensartet nordisk lovgivning om en stærkere beskyttelse af arbejdstageres lønkrav i konkursboer fremskyndes. Medlemsforslagets indhold derimod angår imidlertid tillige spørgsmålet om, hvilken retsbeskyttelse kravet bør have, og foreslår fortrinsret for løn, der hidrører fra det sidste år forud for konkursens indtræden. I Sverige har man 1 år, og dér har man oven i købet privilegium forud for pantgæld.

Vi bør se på detailreglerne i udvalget, og jeg tror også, det vil blive nødvendigt at se på bestemmelsen i konkurslovens § 23 om afkræftelse, idet der, hvis ikke denne bestemmelse ændres, kan være en risiko for, at en energisk pantefoged sikrer sig et stort skattekrav ved lige umiddelbart før konkursen at foretage udpantning.

Det andet lovforslag, vi har til behandling her, indeholder nødvendige konsekvensændringer af andre love; jeg kan anbefale disse ændringer, ligesom jeg kan anbefale det første lovforslag til en velvillig behandling i udvalget.

**Simonsen:** Det kan vist ikke overraske nogen, at vor konkursorden fra 1872 længe har trængt til en revision. Konkurserne, som i de senere år er blevet hyppigere inden for dansk erhvervsliv, og som vi sikkert må vænne os til som en del af et moderne dynamisk samfund, har naturligt sammen med de stærkt voksende skatter og afgifter nødvendiggjort en ændret konkursorden.

Der er derfor grund til at takke justitsministeren for, at han i modsætning til,

hvad der måske næsten er sædvane, fremsætter dette lovforslag på trods af, at sagen ikke er endeligt afgjort mellem de nordiske lande. Det må socialt set betragtes som meget væsentligt, at lønmodtageren nu placeres foran øvrige grupper i konkursordenen, idet denne gruppe som vel nok den eneste har hele sin arbejdsindtægt placeret i konkursboet og derfor rammes totalt, medens de øvrige grupper normalt kun rammes delvis.

Det er i den forbindelse ret tydeligt, at konkurslovsudvalgets betænkning i højere grad er præget af juridisk ekspertise og mindre af det sociale sigte. Vi glæder os derfor over, at justitsministeren på en række af punkterne har forbedret udvalgets forslag til ændret konkursorden og de bestemmelser, der kommer i forbindelse hermed. Jeg tænker her bl. a. på spørgsmålet om lønkravets forældelsesfrist, hvor vi i dag har 12 måneder, hvor konkurslovsudvalget foreslår 3 måneder, og hvor det lovforslag, vi nu behandler, siger 6 måneder. Vi er af den opfattelse, at 6 måneder er tilstrækkeligt, når det drejer sig om almindelige lønkrav; der er vel nok ikke nogen, der er i stand til at undvære deres lønindtægt i en virksomhed i mere end 6 måneder selv for at hjælpe en økonomisk vanskeligt stillet virksomhed. Derfor tror vi altså, at 6 måneder er tilstrækkeligt, men vi er glade for, at justitsministeren har udvidet fristen i forhold til udvalgets forslag om de 3 måneder.

Derimod er jeg betænkelig ved, at krav på erstatning og godtgørelse for afbrydelse af arbejdsforholdet går ind under samme regler; denne forældelse vil være urimelig i tilfælde, hvor arbejdstageren har været nødsaget til at anlægge sag for at få sit krav fastslået og det således er godtgjort, at han ikke har villet yde sin arbejdsgiver en skjult finansiering. Da en sag jo sjældent vil kunne gennemføres på 6 måneder, vil jeg foreslå, at vi i udvalget drøfter en forlængelse for dette specielle område til 12 måneder. Selv om retssager gennem flere instanser undertiden kan vare længere, vil der dog herigennem være givet en regel, der i de fleste tilfælde vil medføre rimeligere resultater, og som er stemmende med den hidtil gældende frist.

Hvad løn- og feriepenge angår, vil jeg